

เรียงความ “วันแม่แห่งชาติ”

เนื่องจากวันที่ 12 สิงหาคม เป็นวันแม่แห่งชาติ ซึ่งทุก ๆ ปีจะมีการจัดกิจกรรมวันแม่แห่งชาติขึ้น เพื่อให้ลูก ๆ ทุกคนนั้นระลึกถึงพระคุณของท่าน ที่ทรงเลี้ยงดูเรามาตั้งแต่เล็ก อุ้มเรามา อบรมสั่งสอนเรามาจนกระทั่งได้เติบโตจนถึงวันนี้ ให้เห็นความสำคัญอย่างมาก ถ้าไม่มีท่านก็ไม่มีเราจนถึงวันนี้ ดังนั้นทุก ๆ ปี ก็จะมีการจัดกิจกรรมวันแม่แห่งชาติ

ลูก ๆ ทุกคนที่ได้เกิดจากท้องแม่นั้น ซึ่งเป็นความภาคภูมิใจของแม่ผู้หนึ่ง ที่ต้องใช้ระยะเวลานานประมาณ 8-9 เดือน กว่าจะได้ลูกมาสักคนหนึ่ง แม่ต้องคอยพยุงอุ้มท้องมานานมาก ต้องคอยระวังสิ่งต่าง ๆ ไม่ให้กระทบกระเทือน เพื่อให้ลูกที่อยู่ในท้องปลอดภัย ต้องคอยดูแลเอาใจใส่อย่างมาก การทานอาหารก็ต้องคอยระวังไม่ให้เกิดอันตรายกับเด็กที่อยู่ในท้อง ต้องทานอาหารที่เป็นประโยชน์เพื่อเด็กในท้องออกมาจะได้มีร่างกายที่แข็งแรงและสมบูรณ์ วันนั้นแหละที่เป็นความภาคภูมิใจของแม่ ที่ได้เห็นลูกออกมาจากท้องแม่ ตอนที่ผมเป็นเด็กผมยังจำได้ว่าตอนที่ผมเข้าเรียนแรก ๆ ก็เข้าชั้นอนุบาล ซึ่งตอนนั้นผมเป็นเด็กที่ซนมาก ไม่เชื่อฟังครูบาอาจารย์ แม่แต่ตอนชั้น ป.1-ป.2 ซึ่งยังไม่ค่อยจะรู้เรื่องอะไรเลย ผมชอบเล่นกับเพื่อน ๆ ไปโรงเรียนก็ไม่ค่อยเรียน ไม่ตั้งใจเรียนชอบเล่น ชอบคุย จนหลายครั้งโดนครูว่าเอาแปรงลบกระดานแข็ง ๆ ดินน้ำมันหรือใช้ไม้ดีบ่าง ซึ่งบ่อยนักที่ไม่ค่อยฟังครูหรือพ่อแม่ ตอนกลับบ้านก็ได้แต่เล่นกับเพื่อน ๆ ตลอด แม่เรียกให้กลับบ้านก็ไม่ยอมกลับ เวลาที่มีกิจกรรมต่าง ๆ โดยเฉพาะวันแม่แห่งชาติ ด้วยความที่เราไม่ค่อยรู้ว่าทำไมถึงจัดกิจกรรมวันแม่หรือกิจกรรมอื่น ๆ รู้แต่ว่าต้องไหว้แม่ โรงเรียนก็บอกให้ไปเก็บดอกไม้เพื่อเอาไปไหว้แม่ ซึ่งเราไม่รู้เลยว่าวันแม่สำคัญอย่างไร แล้ววันนั้นแม่แต่ละคนก็จะซื้อขนมหรือของต่าง ๆ มาให้เรากิน ซึ่งเป็นความรู้สึกที่ดีใจมากที่ได้กินขนม ผมไปเรียนไปกลับทุกวันก็เจอพ่อกับแม่ พี่น้องทุก ๆ คน ในบางครั้งบางคราผมอาจจะทำให้แม่ต้องโกรธและโมโหในสิ่งที่ผมไม่ปฏิบัติ ไม่ฟังแม่ เวลาที่แม่ไปทำงานที่ไร่ ส่วนผมไปโรงเรียนพอลกลับจากโรงเรียนแม่ก็ให้ผมอยู่บ้าน แม่ให้ผมตักน้ำ ล้างจาน ทำความสะอาดบ้านและทำกับข้าวรอ ผมก็ไม่เชื่อฟังท่าน จนทำให้แม่ต้องด่าว่า ๆ ทำไมไม่ล้างจาน ทำความสะอาดบ้าน และทำกับข้าวรอ ทั้ง ๆ ที่แม่ต้องเหน็ดเหนื่อยจากการไปทำงานที่ไร่ แล้วกลับมาบ้านต้องมาด่าว่าลูกอีก ซึ่งหลายครั้งที่ผมทำให้ท่านต้องเป็นแบบนี้ ทำให้ท่านอารมณ์ไม่ได้ แต่ท่านไม่เคยขับไล่ลูกไปจากบ้าน และไม่เคยตีด้วยซ้ำ จนทำให้ผมคิดได้ว่าทำไมเราทำท่านต้องไม่สบายใจ อารมณ์ไม่ดี ซึ่งยิ่งทำให้ผมรู้สึกสงสารแม่มากขึ้น เพราะแม่ต้อง

ทำงานหนักก็เพื่อเราเอง เเลเราต้องการสิ่งใด แม่ก็ให้เราเท่าที่จะทำได้เพื่อให้ลูกมีความสุขเหมือนเพื่อนคนอื่น ๆ แม่ไม่เคยพูดปฏิเสธเลย ผมได้อยู่กับแม่ตอนผมเรียนอยู่ที่บ้านประมาณ 12-13 ปี ผมไม่เคยจากบ้านไปไกลที่ไหนหรือห่างจากแม่เลย จนกระทั่งผมเรียนจบชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น แล้วผมก็ได้มาเรียนต่อที่นี่ ซึ่งเป็นครั้งแรกที่ผมได้อยู่ห่างไกลจากบ้านมาก ซึ่งตอนมาแรก ๆ ผมมีความรู้สึกที่อยากจะกลับบ้านมากที่สุด คิดถึงพ่อกับแม่เป็นคนแรกและอยากกลับไปหาพ่อกับแม่ ผมคิดว่าทำไมเราต้องมาเรียนไกลถึงขนาดนี้ และก่อนที่จะมาเรียนที่นี่แม่ผมก็บอกผมว่า ต้องมีความอดทนต่อสิ่งต่าง ๆ อย่าคิดว่าจะกลับบ้านง่าย ๆ เพราะเราไปเรียน ไปหาความรู้ ต้องพยายามให้มาก สิ่งแม่ได้พูดไปมันย้อนกลับมาหาผม ซึ่งผมกลัวมาก ทำอะไรก็ไม่ถูก เพราะไม่เคยห่างไกลจากบ้านขนาดนี้เลย เป็นชีวิตครั้งแรกที่ผมได้เจอสิ่งต่าง ๆ มากมาย ท่านเป็นผู้ที่ยิ่งใหญ่มากและเป็นทุกสิ่งในชีวิตของผม

ในโอกาสวันแม่นี้ ผมก็อยากให้ลูก ๆ ทุกคนนั้นระลึก ถึงพระคุณของท่านที่ท่านได้รับภาระที่แสนหนักที่ได้เลี้ยงดูเราตั้งแต่เล็กจนโต คอยตักเตือน อบรมสั่งสอน ให้ความรักความห่วงใยและให้ทุกสิ่งกับชีวิตเราจนถึงวันนี้ ผมก็อยากให้ลูกทุกคนระลึกถึงท่าน และผมเชื่อว่าในโลกนี้คงไม่มีใครที่ไม่รู้จักกับคำว่าแม่ ซึ่งมันยิ่งใหญ่เกินที่จะมีสิ่งใดมาเทียบเท่ากับคำเดียว คำว่า “แม่” สั้น ๆ ได้

นายปรีชา แยเซาะ
สาขางานยานยนต์ ปวช.2